



Елин Пелин

Самодива

Намерих я в дълбоките горски усой. Тя седеше тъжна и разплакана край зелений бряг на един бистър поток. Прозрачен и рохав като речна сутринна мъгла воал покриваше очарователното ѝ тяло. Буйни, златоруси коси се разстилаха по снежнобелите ѝ плещи, както млад овчар разстила вакло стадо от падина на падина. Мъничките ѝ мраморни крачка се миеха от струите на бистрия поток. До нея лежеха захвърлени повехнали горски цветя и венец от жълта иглика.

Като ме видя, тя трепна и срамежливо прибра краищата на чудния си воал, готова да избяга.

– Постой, очарователно момиче – извиках аз, пленен и влюбен.

Тя ме погледна страхливо със сините си като синчец очи и мигом ги скри под черни гъсти ресници. Па наведе глава. Момински срам цъфна като великолепни рози на белите ѝ страни. Две пъргави трапчинки, малки като прилистничето на „залисът“, затрепкаха смутено зад краищата на мъничките ѝ алени уста. От бялата ѝ гушка, върху голите ѝ девствени гърди играеше светло отражение като от огледало.

Аз спрях пред нея като изумен. Тя не ме поглеждаше. По лицето ѝ бе изписана безкрайна скръб, от гъстите ѝ ресници закапаха една след друга, като зърна Маргарит, едри бистри сълзи и поточето ги отнисаше надолу. Гората беше хладна и мълчалива. Неподвижно стоеха вековните дървета и мислеха за нещо.

– Каж ми, прекрасно момиче – извиках аз в изстъпление, – коя си ти?

Тя мълчеше.

– Коя си и защо тъй горчиво плачеш? Изгубена ли си? Пътя ли си сбъркала в тая страшна гора?

Тя ме погледна със светлосините си очи и каза през сълзи:

– Аз съм самодива.

Думите ѝ прозвучаха тихо и сладко, като песен. Тя стана и пак заприбира краищата на своя воал.

– Моля ти се, постой, постой, прекрасно горско момиче, постой да те погледам – извиках аз умолително и заговорих: – Още от люлката си бедна аз съм слушал за тебе чудни приказки и песни и съм се обайвал, и съм жадувал да те видя. През много нощи в детинските ми години ти си се явявала в сънищата ми и си ми пяла дивни песни, и си ми кичила главата с цветя. Кога бях буен юноша, ти пак смущаваше моите нощи и ми се явяваше огнена и пленителна, прегръщаше ме страстно в топлите си объятия, нежна, ласкателна, дъхаща на горски цветя и упоителна до забравя. Теб дълго са те гонили мечтите ми, дълго моето сърце те е

жадувало и обичало. Нощем в потайно време съм се сепвал и събуждал, дано чуя нощните ти песни, дано те видя хвърчаща под тайнствените небеса! Но ти? Къде беше ти, та не могах нито да те видя, нито да те чуя? И до днес още аз обръщам очите си към горите и ги гледам с надежда и желание да оставя шумния град, да ида да те диря...

– Ти си от градовете, а? – учудено извика горското момиче и ме погледна презрително. Устата му се свиха злобно. – От градовете, а? Ти си от ония хора, дето ни пропъдиха из горите? Хубаво! Падна ми в ръцете... На теб ще си отмъстя зарад всички. Казвай! Защо ни отнехте овчарите, защо прокарахте в канали горските реки, защо ни изсичате горите, защо ни проглушихте планините с пищенцията на железници, защо развалихте с фабричен дим въздухът, защо отнехте радостта и безгрижието из сърцата на хората, защо ги направихте неспособни да обичат? Защо?

Горското момиче тупна гнявно с крак, оправи с красиви движения на голите си ръце буйните си коси и заплака от яд с глас:

– Ах! Аз не съм вече омайната горска самодива! Ний не летим вече дружно из горите, не се къпем весело в потоците, не играем лудо на месечина. Ний сме пръснати и тъжни. Вий ни отнехте планинските овчари млади, нашите безгрижни и волни любовници. В усойте вече не ехтят влюбените им кавали, под ведрите нощни небеса се не носят вече страстните им въздишки, не вайкат се вече те по нас, не чезнат, не вехнат за нас... Вий там от градовете им създадохте нови грижи и погубихте и нас, и тях... Изгубиха се, безследно се изгубиха немирни юнаци, кои на луди коне се носеха над поля и планини, вършеха подвизи, гинеха и печелеха победи. Сега по горските пътеки изрядко ще мине човек. И той – слаб, загрижен, умислен, останал без душа, озлобен и тъжен! Оставиха ни хората, и нещастни са без нас. Тия големи градове, що се издигнаха над земята, издигнаха се над разрушените човешки сърца. Селата приличат на гробища. Във великолепните ви храмове се не моли вече никой. Аз любех един млад планинец, но той ме разлюби и го няма вече. Аз съм тъжна и убита. Денонощно се лутам из горите, викам го, плача, но напразно – медният му кавал се не обади отникъде...

Като каза това самодивата, отново се разплака.

– Мълчи, мълчи, бедно горско момиче, не плачи – извиках аз. – Ето ти моето сърце, жъдно за любов като твоето. Ела, да съединим нашите страдания!

Самодивата ме стрелна гнявно с очите си.

– Ти? Един гражданин... един чи-нов-ник? Да ми замениш овчаря?

Колко си жалък!

И тя красиво и презрително се изсемя.

– Ела, диво горско момиче, ела! Обичам те! Искам да обадя на хората, които са те забравили, че ти си жива, че ти си още хубава, че сърцето ти още знае да обича, че си тъжна и нещастна...

Аз паднах на колени и протегнах ръце да я прегърна. Из чантата ми изпаднаха няколко тома книги, които носех за прочит...

– Ах – изпищя – самодивата ужасена.

И като събра прозрачно-мъгливият си воал – избяга.

КРАЙ

© 1904 Елин Пелин

Публикуван за пръв път в Разкази, т. I, 1904, с. 73–76, изоставен в последващите издания на първия том. Невключен в С. Няма нищо общо с разказа „Самодива“ от Разкази, т. II, 1911.

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2008

Публикация:

Елин Пелин. Съчинения, том I – Разкази 1901–1906

Редактор: Светла Гюрова

Издателство „Български писател“, 1972 г.

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5279>]